

maatte siges at være det mest fremtrædende og hyppigst forekommende Udtryk for Overejendomsretten, er bortfalden ved Privilegiets Kassation, intet yderligere i saa Henseende være at afløse. Og andre, tænkelige, »besværende Betingelser«, hvoriblandt altsaa navnlig Pligten til at erlægge den ovennævnte Kendelse ved Salget af Arveforpagningsretten, er ogsaa bortfaldne; dette fremgaar tilstrækkeligt deraf, at *Konfirmationsbetingelsen* i Motiverne til Loven af 1866 er nævnt som et *Eksempel* paa en af flere; jfr. ovenfor. At Privilegiets Kassation saaledes gør en Afløsning efter Lov 1862 overflødig, fremgaar endelig ogsaa deraf, at det under den modsatte Forudsætning formentlig ikke længere vilde være muligt at opfylde denne Lovs Bogstav: Idet Lov 1862 gaar ud fra, at den tidligere Forpligtelse til ved paagældende Lejlighed at søge Konfirmation paa Arveforpagningsforholdet endnu bestaar, fastsætter Loven, at de sædvanlige, herfor erlagte Gebyrer ogsaa nu skulle erlægges som en Del af den samlede Ydelse til Statskassen i Anledning af Afløsningen, jvfr. nærmere § 6. Men da den nævnte Forudsætning efter Privilegiets Kassation jo ganske er bristet, kan der dog formentlig ikke være Tale om at opfylde den herpaa byggede Regel, altsaa at erlægge de Gebyrer, som faktisk én Gang ere bortfaldne.

Kærnen i det hele Spørgsmaal er, som det sidst udviklede viser, overhovedet den Omstændighed, at den nyere Lov af 16. Februar 1866 hvis særlige Regler angaaende Arveforpagningsmøller skyldes de ved de slesvigske Distrikters Indlemmelse i Kongeriget forandrede Forhold, maa siges at have grebet ændrende ind til det ved den ældre Lov af 16. April 1862 etablerede Retsforhold angaaende Arveforpagningsforholdene i *Almindelighed*. Her foreligger med andre Ord et Eksempel paa det Forhold, at en ældre almindeligere Lov »maa forstaas i Overensstemmelse med de særlige (i en nyere Lov indeholdte) Regler, der forefindes om enkelte Klasser af de af den almindelige Regel omfattende Genstande«. ¹²⁾

Som Resultatet af ovenstaaende maa Kommissionens Flertal altsaa fastholde, at de paagældende Møllebesiddere, om de ønske en Ligestilling med andre Mølleejere i Kongeriget, kunne erholde deres Privilegier med dertil hørende »besværende Betingelser« kasserede, hvorefter de da ville være fritagne for at erlægge den ved Lov 1862 krævede Afløsningssum for Bortfaldet af de nævnte Betingelser.

Et Mindretal (Amtsforvalter Holm) kan ikke tiltræde den foran forsvarede Opfattelse af det der omhandlede Forhold. I sin Udvikling gaar Flertallet ud fra, at den i Overejendomsretten liggende Beføjelse for Staten, som Overjer, til at faa Ejendommen tilbage ved den arveforpagningsberettigede Slægts Uddøen, altsaa »Hjemfaldsretten«, er frafaldet i Tidernes Løb, og at Arveforpagteren af Staten er erkendt berettiget til at disponere over Ejendommen, imod at der ved Overgangen til ny Besidder erlagdes en Kendelse. Mindretallet mener, at denne Opfattelse ikke kan staa Prøve overfor Lovgivningens Bestemmelser. Loven af 16de April 1862 om Afløsning af

¹²⁾ Jvfr. om denne Fortolkningsregel, f. Eks. Jul. Lassen: Haandbog i Obligationsretten, Almindelig Del (1892) p. 429—30. — Det maa stadig erindres, at der er Tale om et Valg for Møllebesidderne; om disse ønske det, kunne de opnaa fri Næringsdrift gennem Kassation af Privilegiet med samtlige dertil hørende Betingelser. Foretrække de derimod at bibeholde Privilegiet, men ønske samtidig at erholde fri Raadighed over Ejendommen, maa Afløsning af Arveforpagningsforholdet ifølge Lov af 16. April 1862 finde Sted. Skulde vedkommende atter senere, altsaa efter denne Afløsning, ønske at opnaa fri Næringsdrift, bliver da en særlig Kassation af dette (for Konfirmationsbetingelsen m. v. befriede) Privilegium nødvendig, og der vil da altsaa i et saadant Tilfælde foreligge baade Afløsning og Kassation, jvfr. ovenfor Side 230 om »Bregninge nordre Vejmølle« eller »Borgnæs Mølle«.